

## KATEL

*Vyhlídka Quatre Fils Aymon,  
Bogny-sur-Meuse, Ardensko*

Čtyři skály nad meandrem Mázy připomínaly čtyři rytíře cválající na koni.

*Nebo tak se to alespoň říkalo...*

Kapitánka Katel Marellová v těch čtyřech blocích šedé břidlice viděla jenom čtyři obrovské kameny naduté se tyčící dvě stě metrů nad ponurou a unavenou řekou, která se ledabyly klikatila mezi Francií a Belgií. Pochmurnou a poznamenanou ardenskou krajinu zkrápěl studený zářijový déšť.

*Když tady začíná školní rok,* pomyslela si kapitánka, *je to, jako když skončí opuštěk a člověk se musí vrátit do vězení.* A jako by nestačily lijáky valící se na hluboké údolí, kterým se vinuly meandry řeky Mázy, už bylo deset stupňů, i když ještě ani neskončilo léto, ta pokrytecká mrcha Sandra Mihielová se nechala přeložit do Cassis, a k tomu všemu Katel stála nad mrtvolou.

Nebo spíš její kolegové, přesněji řečeno. Mladíci Will a Mehdi dostali za úkol přelézt zábradlí kolem monumentální sochy čtyř Ajmonových synů a sestoupit o dvacet metrů níž, aby mohli prozkoumat oběť zblízka. Skláněli se nad tělem a pokřikovali směrem nahoru svoje postřehy, zatímco ona stála na plošině poblíž sochy, ztuhlá jako sebevraždkyně.

„Slyšíte nás, kapitánko?“

Katel se spokojila s přikývnutím pod kapucí své parky.

„Určitě skočil z druhé strany zábradlí, nebo do něj někdo strčil, prostě byl tam, kde stojíte vy, než přepadl. Zbrzdily ho stromy, jinak bychom ho nejspíš našli až dole, na cyklostezce podél Mázy. Představte si to, akorát před začátkem školy, všechny ty děti projíždějící s aktovkami na zádech.“

Ano, Katel si to představovala... To nemohl ten týpek skočit trochu dál, až v Belgii, z Bayardovy skály v Dinantu, nebo z hradu Crèvecoeur, přímo do Mázy? Tak by jeho mrtvolu objevili až za dva měsíce. S trochou štěstí by do té doby dala výpověď. Nebo skočila taky... někde, kde by její tělo nikdo nenašel, aby neotravovala kolegy, kteří beztak řeší dost průserů.

„Známe jeho totožnost, kapitánko. Má u sebe doklady. Renaud Duval. Narodil se kousek odsud, v Charleville-Mézières, před... čtyřiceti šesti lety. Chcete další detaily?“

Katel opět přikývla. *To bych moc ráda, Wille. Dopis na rozloučenou by byl perfektní! V něm by ten Renaud Duval vysvětlil, že skočil z vlastní vůle, aby bylo jisté, že mu nikdo nepomohl.*

Děšť stále šlehal kapitánku přes čelo, ústa i oči. Kapky vody smáčely všechny vyvýšeniny i prohlubně jejího hranatého obličje. Katel pod kapucí odhrnula na stranu pramen havraních vlasů, který jí padal přes oči jako opona. Znovu si vzpomněla na zrádkyni Sandru. Ta mrňavá zapisovatelka z obchodního soudu v Charleville si počkala na konec srpna, aby jí oznámila, že byla převelena ke Středozemnímu moři, že je konec, že už si není tak jistá, že se jí nelíbí muži. *A co já, chtěla jí odpovědět Katel, co sis myslela? Že jsi moje první volba, má krásná Sandro? Že jsem před tebou nikdy nic neměla s žádným chlapem? Krach! Nefungovalo to! Ostatně jsem s nimi spíš byla proto, abych s nimi žila, než abych s nimi spala. Jestli pro mě nejsou ani holky, tak co mi zbývá? Adoptovat kočku?*

Katel se znovu začala soustředit a důkladně prozkoumávat okolí. Oblast Les Quatre Fils Aymon se nacházela na strmém kopci vyčnívajícím nad meandrem Bogny-sur-Meuse. Byl to vycházkový areál s malým lesním parkovištěm, velkou loukou na letní pikniky nebo koncerty, čtyřmi skálami na lezení a cestou vedoucí až k vyhlídce a masivní soše na počest nejslavnější místní legendy: čtyř Ajmonových synů.

Kapitánka se naklonila přes zábradlí.

„Pojďte nahoru, hoši. Ať si na Spidermana můžou zahrát i soudní lékaři, budou nadšení.“

Dva četníci balancující na kluzkém kamení se nenechali prosit dvakrát. Katel toho využila, aby si udělala názor. Ten chlápek očividně včera večer spáchal sebevraždu. V regionu to nebylo nic neobvyklého. Četníky upozornili v šest hodin ráno běžci. Šilenci, kteří vstávali před sluncem, aby si šli zaběhat, a dokonce byli až tak zvrácení, že se trmáceli přes dvousetmetrové převýšení z Bogny-sur-Meuse až k těm čtyřem skalám. Masochisti!

„Skalní fanoušci,“ upřesnil její kolega Jérémy Bonello, velice pyšný na svůj vtip.

Poručík Bonello spěchal zpátky nahoru k vyhlídce. Katel obdivovala, jak byl po ránu cílý. Jérémy byl třicetiletý komik, kterému nic nemohlo zkazit náladu, místní hoch skutečně přesvědčený o tom, že Máza se vyrovná Dunaji, že Ardensko je stejně dobré jako přímořský departement Alpes-Maritimes a že Dóžecí náměstí v Charleville-Mézières si v ničem nezadá s tím v Benátkách; chlapík schopný každoročně uspořádat pro celé oddělení grilovačku k výročí svatby a vyřešit první školní den svojí dcerky Zoé pouhým *všechno mi to s maminkou večer řeknete, krásný den, zlatíčka moje*. Dokonale oddaný zástupce, který jako by si užíval každý výkyv nálady svojí velitelky, jako by se škodolibě vyžíval v podtrhování kontrastu mezi nimi, kdyby náhodou někdy někdo chtěl natočit televizní seriál inspirovaný jejich duem.

„Katel, dobrá zpráva! Víím, jak se ten náš chlapík dostal až sem.“

Poručík Bonello byl jediný z celého oddělení, který ji oslovoval jménem.

„Posloucháte mě, Katel?“

A který jí naštěstí stále vykal, i když ho tykání muselo lákat.

Opatrně následovala svého zástupce po kluzkém schodišti vedoucím z vyhlídky dolů a dál po dřevěném chodníku podél louky.

„Několikrát za rok se tady pořádají středověká představení na upomínku legendy o Ajmonových synech,“ upřesnil Bonello. „Ponurý příběh rytířů vyhnaných Karlem Velikým, taková naše místní *Hra o trůny*! Pozor, kam šlapete, Katel, držte se vpravo.“

Kapitánka si všimla obrovské díry asi padesát metrů před sebou.

„*Vlněná díra!*“ vysvětloval zase Jérémy. „Propast hlubší než třípatrová budova. Další místo oblíbené mezi místními sebevrahy.“

Ušli dalších asi sto metrů a přešli lesní parkoviště, načež ji poručík dovedl až k dubu u cesty. Když přišla kapitánka ještě blíž, všimla si, že pod spodními větvemi parkuje bílý Peugeot 307.

„Náš Renaud zjevně přijel Peugeotem,“ prohlásil troufale Bonello.

Katel nijak nereagovala, Jérémy to možná ani neudělal schválně. Rozhlížela se po parkovišti, které bylo kromě jejich dvou Méganů prázdné.

„Proč nezaparkoval tady místo schovávání auta pod ten strom?“

„Mám takovou teorii,“ sdělil jí Jérémy se spikleneckým výrazem, který nevěstil nic dobrého.

Katel nevěřila na instinkt, čich, na všechny ty věci, o kterých se mluví jenom proto, aby člověk uvěřil, že stát se policajtem je nějaké zvláštní poslání, ale přesto podle kolegova labužnického úsměvu odhadovala, že to nebude obyčejné vyšetřování. Doufala, že bude mít co do činění s nějakým ubohým zoufalcem, právě propuštěným místním kožedělníkem, slévačem nebo pilařem, špatnými sociálními scénáři se to v Ardensku jenom hemžilo, nebo s dělníkem, který tady uvázl, zatímco mu žena s dětmi utekla do Vendée. S odvážným chlapíkem, který se rozhodl, že nebude po nikom nic chtít a nebude zatěžovat okolí svými starostmi, až na čtyři četníky, kteří ho měli na práci. Pan nikdo. *Renaud Duval*, dalo by se najít banálnější jméno?

*Až na to, že nějaký nikdo, který chce se vším skoncovat, neschová svůj pohřební vůz pod nejhustší větve dubu.*

Jérémy otevřel dveře Peugeotu na straně spolujezdce. Nasadil si rukavice a pak se znovu otočil na kapitánku.

„V autě nic není. Ani drobeček, ani parkovací lístek, dokonce ani žeton do nákupního vozíku. Buď to byl maniak, nebo auto pořádně uklidil, než skočil.“

„A v přihrádce u spolujezdce?“

„Jenom papíry...“

„Jaké papíry?“

Katel se modlila, aby jí Jérémy nepodal štosy narychlo okopírovaných smluv. Renaud Duval působil jako účetní podvodník, kterého nakonec někdo odstraní. Neměla nejmenší chuť mordovat se s nějakým prachbídným finančním případem, do kterého by byli zataženi místní hodnostáři.

Poručík opatrně zavřel dveře. Dešťové kapky vytrvale zkrápěly jeho čepici i karoserii auta. Přišel ke kapitánce s plastovou obálkou v ruce.

„Řidičák!“ oznámil jí Jérémy.

Katel si oddychla.

„Na prvním je jeho jméno, *Renaud Duval*,“ pokračoval poručík.

*Jak jako na prvním?*

„Našel jsem v té obálce další dva řidičáky.“

*Další dva? Jeho ženy? Jeho dcery? Jeho milenky? Jeho...*

Katel Mareellové se zastavily myšlenky. Dokonce se jí zatajil i dech. To, co objevila za kapkami stékajícími po obálce, bylo ještě horší než cokoliv, co si dokázala představit.

*Každý řidičák byl na jiné jméno.*

*Renaud Duval*

*Pierre Rousseau*

*Hans Bernard*

Tři muži, jejichž průkazové fotografie byly naprosto identické! Žádní bratři, kteří si byli podobní, nebo vzdálení bratřanci, ne... trojčata!

Kapitánka osušila obálku, aby si mohla dokumenty lépe prohlédnout.

*Renaud Duval, narozen 29. ledna 1977 v Charleville-Mézières.*

*Pierre Rousseau, narozen 29. ledna 1977 v Paříži, v 18. obvodu.*

*Hans Bernard, narozen 29. ledna 1977 v Mende, v departementu Lozère.*

Katel Mareellová se znovu důkladně podívala na průkazové fotografie. Daly se mezi nimi najít nepatrné rozdíly: vyčnívající límeček od košile u Renauda Duvala, svetr s kulatým výstřihem u Pierra Rousseaua, o něco kratší vlasy u Hanse Bernarda, Renaud se díval o kousek výš, Pierre měl bradu o kousek níž, Hans se zřejmě o trochu déle neholil... Nebyly to totožné fotografie, ale byl to bezpochyby ten samý muž. Podlouhlý obličej, hranatá čelist, ironická ústa, a hlavně světle šedé oči, které se dívaly do objektivu se znepokojující naléhavostí.

*Trojčata?*

Musela přijmout fakta, trojčata se nerodí v porodnicích ve třech různých městech, leda by odmítala opustit matčino lůno... Také a priori mají stejné příjmení a každé má vlastní auto! Opravdová trojčata ostatně ve skutečnosti neexistují, jenom v hodně špatných detektivkách. Jasný závěr: ten chlápek, Renaud, Pierre nebo Hans, chodil po světě s falešnými doklady!

„Narazili jsme na ardenského Jamese Bonda,“ utrousila kapitánka ironicky.

„Tím bych si nebyl tak jistý, Katel, když dovolíte.“

„Jistý čím?“

„Will a Mehdi našli u mrtvolý občanský průkaz Renauda Duvala. Podle něj bydlí v obci Bourg-Fidèle, takové ardenské díře, třicet kilometrů odsud, kousek od belgické hranice. Dokonce našli v peněžence fotku, určitě je to jeho žena, totiž vdova...“

Katel Marellová se na chvíli zamyslela. Jérémy měl pravdu, tenhle Renaud Duval nevypadal jako přízrak a prověřit ho nebude složité. Ale proč s sebou potom vozil ty falešné papíry? Proč Paříž? A proč Mende?

„Já myslím,“ pokračoval poručík, „že ze všeho nejdřív bychom měli zajet do Bourg-Fidèle a seznámit se s paní Duvalovou.“

„Já tam pojedu, Jérémy. Sama.“

Poprvé za celé ráno bodrý obličej poručíka Bonella strnul.

„Neber to špatně,“ upřesnila Katel, „tak dobrých vyšetřovatelů, jako jsi ty, je jako šafránu. Ale jako posel špatných zpráv jsem lepší já.“